

การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
สำหรับพระภิกษุสามเณร

The Development of Cultural English Communication Skill
for the Monks and Novices

บุญมี พรรษา¹ ชื่นอารมณ จันทิมาชัยอมร² วีระพงษ์ แพงคำฮัก³ พระมหาวิระเดช จะปา⁴
พระมหารุ่งเพชร ศรีอุทุมพร⁵ พระมหาศรันย์วัตร กิตติวิโร⁶ พิธิพิบูลย์ กาญจนพิพิธ⁷
ทัศนีย์ มงคลรัตน์⁸ พระวชิรวิชญ์ ฐิตวิโส⁹

Boonmee Pansa, Chuenarom Chantimachaiamorn, Weerapong Paengkamhag
Phramaha Viradej Japha, Phramaha Rungphet Sriutumporn,
Phramaha Saranwat Kittiwachiro, Phitphiboon Thongkliang, Tassanee Mongkolrat,
PhraVachiravich Pattarakiattinan

บทคัดย่อ (Abstract)

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1. เพื่อศึกษาความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร 2. เพื่อสร้างคู่มือการฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร 3. เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร 4. เพื่อประเมินความพึงพอใจในการใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมผสานโดยใช้วิธีการ การวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และเชิงปฏิบัติการ (Action Research) โดยเป็นกระบวนการศึกษาวิจัยที่มุ่งพัฒนาคู่มือการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร โดยตัวแทนพระสงฆ์จำนวน 25 วัด รวมประชากรกลุ่มตัวอย่างและผู้ให้ข้อมูลทั้งสิ้น จำนวน 320 รูป/คน ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการศึกษาความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร พบว่า พระภิกษุสามเณรมีความต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จำนวน 179 คน คิดเป็นร้อยละ 71.6 และไม่ต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 28.4 ตามลำดับ 2) การสร้างคู่มือการฝึกอบรมทักษะการสื่อสาร

Received: 2022-02-23 Revised: 2022-04-21 Accepted: 2022-05-02

^{1 2 3 4 5 6 7 8 9}

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย Faculty of Education,
Mahachulalongkornrajavidyalaya University. Corresponding Author e-mail:
sairoong.bub@mcu.ac.th

ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบการทดสอบก่อนและหลังการอบรมถวายความรู้ให้กับพระภิกษุสามเณรพบว่า พระภิกษุสามเณรมีผลการทดสอบหลังเข้าร่วมกิจกรรมการถวายการอบรมในครั้งที่ 1 ($\bar{X} = 17.38$ S.D. = 1.09) และครั้งที่ 2 ($\bar{X} = 18.28$ S.D. = 0.70) สูงกว่าก่อนการเข้าร่วมกิจกรรมถวายการอบรม ($\bar{X} = 9.12$ S.D. = 1.42) ดังนั้น ผลการทดสอบก่อนและหลังการถวายการอบรม แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05, ความพึงพอใจคู่มือการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร พบว่า ความพึงพอใจของพระภิกษุสามเณรโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย 4.45 ซึ่งตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้อยู่ในระดับมาก 3) การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร พบว่า การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีดังนี้ 1) ใช้กรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล 2) ปรับจุดเน้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนรู้ 3) ส่งเสริมให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีมาตรฐานตามกรอบมาตรฐานหลัก 4) ขยายโครงการพิเศษด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ 5) จัดกิจกรรมและสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมความสามารถด้านภาษาอังกฤษ 6) ยกกระดับความสามารถในการจัดการเรียนการสอนของครูให้สอดคล้องกับวิธีการเรียนรู้ที่เน้นการสื่อสาร 7) ส่งเสริมให้มีการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเป็นเครื่องมือในการพัฒนาความสามารถทางภาษาของครูและนักเรียน, กระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร พบว่า ความคิดเห็นของพระภิกษุสามเณรโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย 4.29 ซึ่งตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้อยู่ในระดับมาก 4) ความพึงพอใจในการใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร พบว่า ความพึงพอใจของพระภิกษุสามเณรโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย 4.40 ซึ่งตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้อยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ (Keyword): การพัฒนา; ทักษะ; ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

Abstract

The objectives of this research are 1) to study the need of using English communication for cultural tourism of the monks and novices 2) to create the English communication training manual for cultural tourism of the monks and novices 3) to develop English communication for cultural tourism of the monks and the novices and 4) to measure of satisfaction of using English communication for cultural tourism of the monks and the novices. This study is the Mixed Methods Research such as documentary research, quantitative research, qualitative research and action research using data collecting and analyzing by the monks living in 25 temples. The population in the study are 320 people. The research results are found that 1) The need of using

English communication for cultural tourism of the monks and the novices in the temple which is the tourist places in Chiang Mai is found that there are 179 (71.6%) monks and novices want to use English communication for cultural tourism and 71 (28.4%) monks do not want to use English communication for cultural tourism. 2) Creating the English communication training manual for cultural tourism of the monks and novices and the result of compared analyzing of pre-test and post-test of training the monks and novices are found that monks and novices having the result of pre-test and post-test of training in the first time ($\bar{x} = 17.38$ S.D. = 1.09) and in the second time ($\bar{x} = 18.28$ S.D. = 0.70) higher than before participating of the training ($\bar{x} = 9.12$ S.D. = 1.45). So the result of pre-test and post-test before participating of the training is different statistically significant at the 0.05 level and the satisfaction of English communication training manual for cultural tourism of the monks and novices is in the average at 4.45 which is at the high level. 3) The process of developing English communication for cultural tourism of the monks and the novices is found that the development of English communication skill consist of (1) using the common European framework of reference for languages (2) improving strategy of teaching English based on the students (3) supporting of teaching and learning English by standard framework (4) creating teaching and learning English projects (5) arranging the activities and environment which supporting teaching English (6) giving the importance of ability of teachers' teaching and learning management along with the communicational method (7) supporting to using new technology to teaching English, the process of development of English communication for cultural tourism of the monks and the novices is found that the agreement of monks and novices is in the average at 4.29 which is at the high level. 4) The satisfaction of using English communication for cultural tourism of the monks and the novices is in the average at 4.40 which is at the high level.

Keyword: Development; English Communication; Cultural tourism

บทนำ (Introduction)

ในปัจจุบันถึงแม้ว่าวัดจะเป็นแหล่งศึกษาและแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญในการดึงดูดนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศให้มาเที่ยวประเทศไทย แต่วัดต่าง ๆ ก็มีจุดอ่อนของพระสงฆ์ในเรื่องการใช้ภาษาอังกฤษในการชี้แนะหรือนำจึงทำให้สอนได้แต่คนไทยเท่านั้น ปัญหาที่ต้องได้รับการ

แก้ไขเป็นการเร่งด่วน จากการที่บทบาทใหม่ของวัดในปัจจุบันที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวประเภทประวัติศาสตร์โบราณวัตถุสถานและศาสนานั้น พระสงฆ์ที่อยู่ในวัดที่เป็นแหล่งการท่องเที่ยวเหล่านี้จึงต้องมีการปรับตัวโดยเฉพาะความรู้ด้านภาษาอังกฤษที่จะใช้เพื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างถูกต้องและมีความน่าเชื่อถือมากกว่ามัคคุเทศก์ทั่ว ๆ ไป และยังสร้างภาพที่ดีให้กับวัด ตลอดจนประเทศชาติและพระพุทธศาสนา (ดวงเดือน แสงชัย, 2533)

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีทั้งหมด 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ซึ่งในแต่ละทักษะมีความแตกต่างกันออกไปและทุกทักษะจะครอบคลุมทุกด้านของการสื่อสาร ดังนั้นการสื่อสารภาษาอังกฤษจึงเป็นสิ่งที่สำคัญ เพราะเป็นเครื่องมือที่จะนำไปสู่ความรู้ทั้งปวง ทำให้ได้รับรู้ข่าวสาร ช่วยเสริมสร้างความคิดและประสบการณ์และช่วยให้เกิดความเพลิดเพลินต่าง ๆ การเรียนรู้ทางด้านภาษาอังกฤษ ผู้เรียนจึงจำเป็นต้องมีความรู้และฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษให้เกิดความชำนาญ นักเรียนจำนวนไม่น้อยเริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่เรียนชั้นมัธยมศึกษา แต่ไม่สามารถสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้ ทำให้ขาดความเชื่อมั่น ท้อแท้ และส่งผลต่อความก้าวหน้าในอาชีพการงานหรือการเรียนรู้ระดับสูง

การเรียนรู้ทักษะภาษาอังกฤษสำหรับพระภิกษุสามเณรในปัจจุบันนี้จำเป็นอย่างยิ่ง เพราะพระภิกษุสามเณรนับได้ว่าเป็นทูตทางวัฒนธรรมและศาสนา ถ้าพระภิกษุสามเณรสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ก็จะทำให้การเผยแพร่หลักธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสู่ชาวโลกได้กว้างขึ้น นอกจากนั้นยังได้สื่อสารหรือเผยแผ่วัฒนธรรมไทยออกไปได้อย่างถูกต้อง โดยเฉพาะเรื่องทางพระพุทธศาสนา บางคนสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้แต่ไม่เข้าใจหรือไม่มีองค์ความรู้ทางพระพุทธศาสนาหรือทางวัฒนธรรมก็นับได้ว่าเป็นด้อยของประเทศไทย หรือพระบางรูปเณรบางรูปเข้าใจในทางพระธรรมคำสอนของพระพุทธศาสนาเป็นอย่างดี มีความเชี่ยวชาญทางพระพุทธศาสนาหรือวัฒนธรรมแต่ไม่สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ ทำให้ศาสนาพุทธหรือวัฒนธรรมไทยไม่สามารถออกไปสู่ชาวโลกได้ ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญต่อพระภิกษุสามเณรในยุคปัจจุบันนี้มาก (วีรยุทธ พงษ์ศิริ, 2560)

พระภิกษุสามเณรจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ เนื่องด้วยวัดและอารามต่าง ๆ เป็นที่สนใจของชาวต่างชาติและทางรัฐบาลไทยในปัจจุบันมีนโยบายให้วัดต่าง ๆ จัดเป็นสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ดังนั้นมัคคุเทศก์ที่เข้าใจในด้านพระพุทธศาสนาหรือเป็นเจ้าของสถานที่ที่ดีที่สุดก็คือพระภิกษุสามเณรผู้อาศัยอยู่ในวัดหรืออารามนั้น ๆ วัดทางพระพุทธศาสนาในประเทศไทย ถือว่าเป็นศูนย์รวมจิตใจของคนไทยตั้งแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบัน นอกจากนั้น วัดยังเป็นแหล่งรวมผลงานทางด้านศิลปะขนบธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรมไทยมาช้านาน จะเห็นได้ว่า บทบาทของวัดมีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวของไทยเป็นอย่างมาก สืบเนื่องมาจากการที่วัดได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ นักท่องเที่ยวบางรายเดินทางมาเพื่อการท่องเที่ยววัดโดยเฉพาะ เพราะต้องการชมความสวยงามทางพุทธศิลป์ภายในวัด อีกทั้งยังเป็นการศึกษาพระพุทธศาสนา จากองค์ประกอบต่าง ๆ ภายในวัด วัดจึงเป็นสถานที่ที่น่าสนใจสำหรับการเที่ยวชมศิลปะวัฒนธรรมต่าง ๆ รวมทั้งงานศิลปะซึ่งมีเอกลักษณ์

เฉพาะที่โดดเด่นและส่งอิทธิพลทางด้านรูปแบบที่น่าสนใจ อีกทั้งเป็นการสร้างรายได้ให้แก่ประเทศไทยในด้านอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี วัดไทยหลาย ๆ วัด ยังมีศูนย์ปฏิบัติวิปัสสนากัมมัฏฐานที่ให้แรงบันดาลใจและการพัฒนาจิตใจให้กับชาวต่างประเทศจำนวนมากที่เดินทางมาประเทศไทยเพื่อศึกษาและปฏิบัติวิปัสสนากัมมัฏฐานโดยเฉพาะ ด้วยเหตุผลดังกล่าวพระสงฆ์ถือได้ว่าเป็นเจ้าของสถานที่และเป็นผู้ที่มีความใกล้ชิดกับเรื่องที่กำลังมาตั้งแต่ต้น จึงมีบทบาทสำคัญในการอธิบายเรื่องราวต่าง ๆ ภายในวัดและการเผยแผ่หลักพุทธธรรม ซึ่งเป็นไปตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. 2505 (ฉบับที่ 2) ที่ว่าด้วยเรื่องบทบาทของวัดและพระสงฆ์กับการพัฒนาสังคม ในสองภารกิจของหกภารกิจหลักคือ งานเผยแผ่ศาสนาธรรมและงานสาธารณูปการ แต่อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าวัดจะเป็นแหล่งศึกษาและท่องเที่ยวที่สำคัญในการดึงดูดนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศให้มาเที่ยวประเทศไทย แต่วัดต่าง ๆ ก็มีจุดอ่อนของพระสงฆ์ในเรื่องการใช้ภาษาอังกฤษในการชี้แนะหรือแนะนำจึงทำให้สอนได้แต่เฉพาะคนไทยเท่านั้น ซึ่งเป็นปัญหาที่ต้องได้รับการแก้ไขเป็นการเร่งด่วน (สุรศักดิ์ ศิลาวรรณา, 2550)

บทบาทใหม่ของวัดในปัจจุบันที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวประเภทประวัติศาสตร์โบราณวัตถุสถานและศาสนานั้น พระสงฆ์ที่อยู่ในวัดที่เป็นแหล่งการท่องเที่ยวเหล่านี้จึงต้องมีการปรับตัวโดยเฉพาะความรู้ด้านภาษาอังกฤษที่จะใช้เป็นเครื่องมือสื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างถูกต้องและมีความน่าเชื่อถือมากกว่ามัคคุเทศก์ทั่ว ๆ ไป และยังสร้างภาพที่ดีให้กับวัด ตลอดจนประเทศชาติและพระพุทธศาสนา ดังเช่น พระสุธีธรรมาวุธ (เทียบ สิริญาโณ) ได้ทำหน้าที่เป็นผู้บรรยายแนะนำสถานที่และเรื่องราวในวัดพระเชตุพนให้กับนายบารัค โอบาม่า อดีตประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาและคณะที่เข้าเยี่ยมชมภายในบริเวณวัด ซึ่งภาพนี้ได้มีการเผยแพร่ไปทั่วโลก และจากการที่ท่านได้ให้สัมภาษณ์นักข่าวที่ถามว่ารู้สึกอย่างไรบ้างกับการที่ได้ทำหน้าที่นี้ ซึ่งท่านได้ให้คำตอบว่า “อาตมาในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของวัดนี้ เมื่อสิ่งไหนที่สามารถทำให้วัดได้ เราเป็นผู้อาศัยเราต้องทำ เมื่อคนระดับโลกมาและคนของวัดนำชมได้โดยไม่ต้องยืมจมูกคนอื่นหายใจ บางท่านยังมีอคติกับพระสงฆ์ว่าพูดภาษาอังกฤษไม่ได้ ไม่สามารถสื่อสารอะไรได้ ในภาพรวมพระสงฆ์ของเราสามารถนำแขกบ้านแขกเมืองได้ ก็ถือว่าวัด “ได้” เมื่อวัดได้ อาตมากับพระสงฆ์ในวัดก็ได้ด้วย ในทางตรงกันข้าม ถ้าวัดต้อนรับไม่ได้ พระในวัดก็เสียชื่อเสียงด้วย ถือว่าเป็นความภูมิใจที่มีคนระดับโลกมาชม” นอกจากนี้ ยังมีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันในเรื่องบทบาทการนำชมวัดของพระสงฆ์เป็นบทบาทที่เหมาะสมกับสังคมปัจจุบัน (สันติ เล็กสุขุม, 2538) สรุปได้ว่า เมื่อสังคมมีการเปลี่ยนแปลงไป วัดและพระสงฆ์จึงควรมีการปรับเปลี่ยนบทบาทให้สอดคล้องกับสภาพสังคมในปัจจุบัน การทำหน้าที่ของพระสงฆ์ในการเผยแผ่พุทธศาสนา โดยวิธีการแบบเดิมอย่างเดียวนั้นอาจไม่เพียงพอและไม่น่าสนใจสำหรับผู้ที่มาศึกษาหาความรู้และมาเที่ยวชมวัด ดังนั้น วัดและพระสงฆ์ควรที่จะปรับกลวิธีในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาใหม่ โดยการเผยแผ่พระพุทธศาสนาควบคู่ไปกับการนำชมศิลปวัฒนธรรมในวัด เนื่องจากนักท่องเที่ยวบางส่วนที่มาชมวัดในพระพุทธศาสนาต้องการข้อมูลแนะนำหรือความรู้ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับวัด เช่น ประวัติความเป็นมาของวัด โบราณสถาน โบราณวัตถุตลอดถึงลวดลายจิตรกรรมฝาผนัง และสถาปัตยกรรมต่าง ๆ ของวัด และอาจจะรวมถึงกิจกรรมการปฏิบัติ

เมื่อท่องเที่ยววัด ซึ่งข้อมูลต่าง ๆ เหล่านี้ บุคคลที่จะเป็นผู้ถ่ายทอดได้ดีที่สุดคือ พระภิกษุสงฆ์ที่ประจำอยู่วัดนั้น ๆ อีกทั้งในฐานะที่พระสงฆ์เป็นผู้สืบทอดและเผยแผ่พระพุทธศาสนา พระสงฆ์จึงสามารถใช้บทบาทดังกล่าวในการถ่ายทอดประวัติหลักธรรมคำสอนของพระพุทธศาสนาสู่ความเป็นรูปธรรมให้มากขึ้นและเด่นชัดยิ่งขึ้นให้แก่ผู้ที่มาท่องเที่ยววัดให้ได้รับความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับพระพุทธศาสนาและวัดอย่างแท้จริง เพราะศิลปกรรมต่าง ๆ ในวัดส่วนใหญ่จะเกี่ยวข้องกับพระพุทธศาสนา ซึ่งโดยทั่ว ๆ ไปพระสงฆ์มีความรู้เรื่องเหล่านี้อยู่แล้ว (สุจินดา พานิชกุล, 2549)

สรุปจากเหตุผลและปัญหาเบื้องต้น พระภิกษุสามเณรจำเป็นต้องมีการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ เนื่องด้วยวัด อาราม ต่าง ๆ เป็นที่สนใจของชาวต่างชาติเป็นอย่างมาก จากสถิติของกรมการท่องเที่ยวและทางรัฐบาลไทยในปัจจุบันมีนโยบายให้วัดต่างจัดเป็นสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ดังนั้นมัคคุเทศก์ที่เข้าใจในด้านพระพุทธศาสนาหรือเป็นเจ้าของสถานที่ที่ดีที่สุดก็คือพระภิกษุสามเณรผู้อาศัยอยู่ในวัดหรืออารามนั้น ด้วยเหตุนี้คณะผู้วิจัยจึงมีความสนใจจะศึกษาแนวทางการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรเพื่อให้เกิดเป็นรูปธรรมและสามารถนำไปใช้ได้จริง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย (Research Objectives)

1. เพื่อศึกษาความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร
2. เพื่อสร้างคู่มือการฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร
3. เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร
4. เพื่อประเมินความพึงพอใจในการใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร

วิธีการดำเนินการวิจัย (Research Methods)

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือพระภิกษุสามเณรที่อาศัยอยู่ที่วัดซึ่งเป็นสถานที่แหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดเชียงใหม่ โดยใช้วิธีการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้ที่จะสามารถให้ข้อมูลรวมประชากร กลุ่มตัวอย่างและผู้ให้ข้อมูลทั้งสิ้น จำนวน 320 รูป/คน

รูปแบบการวิจัย การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมผสานทั้งการวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และเชิงปฏิบัติการ (Action Research) โดยเป็นกระบวนการศึกษาวิจัยที่

มุ่งพัฒนาฝีมือการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร

ผลการวิจัย (Research Results)

1. ความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นสามเณร จำนวน 165 รูป คิดเป็นร้อยละ 66.0 และเป็นพระภิกษุ จำนวน 85 รูป คิดเป็นร้อยละ 34.0 ตามลำดับ มีอายุไม่เกิน 20 ปี จำนวน 165 รูป คิดเป็นร้อยละ 66.0 อายุ 21 – 25 ปี จำนวน 43 รูป คิดเป็นร้อยละ 17.2 อายุ 26 – 36 ปี จำนวน 23 รูป คิดเป็นร้อยละ 9.2 อายุ 27 – 49 ปี จำนวน 15 รูป คิดเป็นร้อยละ 6.0 และอายุ 50 ปี ขึ้นไป จำนวน 4 รูป คิดเป็นร้อยละ 1.6 ตามลำดับ มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา จำนวน 199 คน คิดเป็นร้อยละ 79.6 ระดับปริญญาตรี จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 8.8 ระดับอนุปริญญา/หรือเทียบเท่า จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 4.8 ระดับประถมศึกษา จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 3.6 และระดับสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 ตามลำดับ พูดภาษาอังกฤษได้ไม่คล่องแคล่ว จำนวน 168 คน คิดเป็นร้อยละ 67.2 และพูดภาษาอังกฤษได้คล่องแคล่ว จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 32.8 ตามลำดับ มีความต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จำนวน 179 คน คิดเป็นร้อยละ 71.6 และไม่ต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 28.4 ตามลำดับ

สรุปได้ว่าพระภิกษุสามเณรในวัดอันเป็นแหล่งท่องเที่ยวเขตจังหวัดเชียงใหม่ ส่วนใหญ่พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมได้ไม่คล่องแคล่วและมีความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เพราะภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เป็นการใช้ทักษะภาษาอังกฤษด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนเพื่อสื่อสาร หรืออธิบายความให้นักท่องเที่ยวโดยเฉพาะชาวต่างชาติเข้าใจเกี่ยวกับวิถีชีวิตความเป็นอยู่ศิลปวัฒนธรรมสมัยต่างๆ ของไทยซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับการเผยแพร่วัฒนธรรมของชาติไทยให้แพร่หลายไปยังต่างประเทศ

2. สร้างคู่มือการฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร

การพัฒนาฝีมือและแนวปฏิบัติเพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร โดยมีเนื้อหาและกิจกรรมของชุดกิจกรรมในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ ประกอบไปด้วย

1) กำหนดจุดประสงค์ของการพัฒนาฝีมือเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร ศึกษาเอกสารตำรา งานวิจัย เพื่อกำหนดประเด็นการพัฒนาฝีมือเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร

2) สร้างคู่มือการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรและนำเสนอให้ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเห็นชอบ

3) นำรูปแบบคู่มือการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร (ฉบับร่าง) เสนอผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 10 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้องของแนวคิด ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรและปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

4) นำคู่มือการพัฒนาฝีมือเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรไปทดลองใช้อบรมกับพระภิกษุสามเณรซึ่งเป็นตัวแทนพระสงฆ์จำนวน 50 รูปจาก 25 วัด เพื่อค้นหาข้อบกพร่องต่างๆ เช่น ลักษณะของแบบฝึก จำนวนแบบฝึก ความเหมาะสมด้านภาษาและเวลา และปรับปรุงแก้ไขการเรียนรู้ในสิ่งที่ยังไม่สมบูรณ์หรือยังเข้าใจคลาดเคลื่อนและนำข้อมูลที่ได้มาปรับปรุงสร้างคู่มือการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อสร้างความมั่นใจให้กับกลุ่มทดลอง จากนั้นนำคู่มือที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้อบรมกับพระภิกษุสามเณรซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างแล้วจึงนำผลการฝึกอบรมมาวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของคู่มือแล้วจัดทำคู่มือการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรเป็นฉบับจริง

5) การพัฒนาฝีมือเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร เพื่อสร้างความเข้าใจและตระหนักต่อการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ ทำการทดสอบความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรก่อนเข้าร่วมกิจกรรม ถวายนความรู้พระภิกษุสามเณรซึ่งเป็นตัวแทนพระสงฆ์ โดยการอบรมให้ความรู้ตามคู่มือการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม แนวทางการตอบคำถามแก่ชาวต่างชาติเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา เช่น พุทธประวัติ โบสถ์ วิหาร เจดีย์ พระพุทธรูปปางต่าง ๆ ศิลปวัฒนธรรมไทย และประเพณีท้องถิ่น โดยการใช้รูปแบบโครงสร้างพื้นฐานในการพูดและฟังบทสนทนาและบทบรรยายภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม พร้อมทั้งให้พระภิกษุสามเณรกลุ่มตัวอย่างหมุนเวียนเป็นกลุ่มและจับคู่แล้วฝึกสนทนา ฝึกบรรยาย และฝึกปฏิบัติจากสถานการณ์จำลองต่อหน้าเพื่อนพระภิกษุสามเณรในกลุ่มทดลอง โดยใช้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับวัดต้นแบบในการลงพื้นที่จำนวน 5 วัด คือ วัดท่าตอน วัดพระธาตุดอยสุเทพราชวรวิหาร วัดพระสิงห์วรมหาวิหาร วัดเจดีย์หลวงวรวิหารและวัดโพธารามมหาวิหาร (วัดเจ็ดยอด) และดำเนินการให้พระภิกษุสามเณรฝึกปฏิบัติในสถานที่จริงในวัดต้นแบบทั้ง 5 วัด และทำการประเมินความรู้จากการทำการทดสอบความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรหลังเข้าร่วมกิจกรรม และดำเนินการชี้แจงข้อบกพร่องจากการฝึกปฏิบัติและพัฒนาปรับปรุงข้อบกพร่องให้แก่พระภิกษุสามเณรกลุ่มตัวอย่าง

6) ส่งเสริมและพัฒนากิจกรรมกระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร จำนวน 25 พื้นที่ โดยความร่วมมือกับ

ผู้อำนวยการโรงเรียน ซึ่งเป็นการพัฒนามาตรการและกระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

7) เสริมสร้างเครือข่ายการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร โดยเป็นความร่วมมือของผู้อำนวยการโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษาและมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

8) วิเคราะห์องค์ความรู้ กระบวนการ และผลลัพธ์ของการกระบวนการพัฒนาชุดความรู้ และกระบวนการสร้างการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

ผลการเปรียบเทียบการทดสอบก่อนและหลังการอบรมภาษาอังกฤษให้กับพระภิกษุสามเณรในวัดอันเป็นแหล่งท่องเที่ยวเขตจังหวัดเชียงใหม่ จากผู้แทนพระภิกษุสามเณรที่เป็นตัวแทนพระสงฆ์จาก 25 วัด จำนวน 50 รูป เพื่อเป็นผู้นำในการพัฒนาชุดความรู้ และกระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร โดยใช้คู่มือการฝึกอบรม โดยใช้แบบประเมินก่อนและหลังการอบรมถวายความรู้ให้กับพระภิกษุสามเณรในวัดอันเป็นแหล่งท่องเที่ยวในเขตจังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งประเมินถึงความรู้ ความเข้าใจ กระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม พบว่าพระภิกษุสามเณรในวัดอันเป็นแหล่งท่องเที่ยวในเขตจังหวัดเชียงใหม่มีผลการทดสอบหลังเข้าร่วมกิจกรรมการถวายการอบรม ในครั้งที่ 1 (ประเมินหลังการฝึกอบรม) ($\bar{X} = 17.38$ S.D. = 1.09) และครั้งที่ 2 (ประเมินห่างจากครั้งแรก 1 สัปดาห์) ($\bar{X} = 18.28$ S.D. = 0.70) สูงกว่าก่อนการเข้าร่วมกิจกรรมถวายการอบรม ($\bar{X} = 9.12$ S.D. = 1.42) ดังนั้น ผลการทดสอบก่อนการจัดกิจกรรมถวายการอบรมและหลังการจัดกิจกรรมถวายการอบรมทางด้านภาษาอังกฤษสำหรับพระภิกษุสามเณร แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

ความพึงพอใจคู่มือการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร พบว่า ความพึงพอใจของพระภิกษุสามเณรโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย 4.45 ซึ่งตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ กิจกรรมที่ใช้ในคู่มือฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรมีความหลากหลาย น่าสนใจ สนุก ไม่น่าเบื่อ ($\bar{X} = 4.66$) รองลงมาคือ คู่มือการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรเรียงลำดับเนื้อหาได้อย่างเหมาะสม ($\bar{X} = 4.62$) และ คู่มือการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรง่ายต่อความเข้าใจ ($\bar{X} = 4.57$) ตามลำดับ

3. พัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร

การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของ พระภิกษุสามเณร พระภิกษุสามเณรกลุ่มตัวอย่างได้พัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเป็นลำดับ เริ่มตั้งแต่ได้รับความรู้ในเนื้อหาและวิธีการสนทนา วิธีใน การบรรยายภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามคู่มือ พร้อมทั้งการฝึกปฏิบัติจาก สถานการณ์จำลองต่อหน้าเพื่อนพระภิกษุสามเณรในกลุ่มทดลอง และวิทยากรประจำกลุ่ม หลังจากนั้น พระภิกษุสามเณรกลุ่มตัวอย่างทุกรูปได้นำข้อมูลเนื้อหาในคู่มือที่ได้รับการอบรมกลับไปทบทวน และฝึกซ้อมที่วัดที่ตนพำนักอยู่ เพื่อเตรียมตัวสนทนาและบรรยายในสถานที่จริง คือ วัดท่าตอน วัด พระธาตุดอยสุเทพราชวรวิหาร วัดพระสิงห์วรมหาวิหาร วัดเจดีย์หลวงวรวิหารและวัดโพธารามมหา วิหาร (วัดเจ็ดยอด) เป็นการสนทนาและบรรยายต่อหน้าเพื่อนพระภิกษุสามเณรในกลุ่มทดลองและ วิทยากร เป็นประสบการณ์และสร้างความมั่นใจให้กับพระภิกษุสามเณรที่ประจำในแต่ละวัดที่จะ แสดงบทบาทเป็นพระมัคคุเทศก์ ขณะฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จำลองวิทยากรจะคอยแนะนำเพื่อ ปรับปรุงแก้ไข จากนั้นพระภิกษุสามเณรกลุ่มตัวอย่างจะได้รับการฝึกปฏิบัติเป็นพระมัคคุเทศก์ใน สถานการณ์จริงในวัดต้นแบบตามที่กำหนดไว้ 5 วัด ซึ่งผลของการพัฒนาทักษะทักษะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรจะเห็นได้จาก ผลการทดสอบ หลังเข้าร่วมกิจกรรมการถวายเป็นการอบรม ในครั้งที่ 1 (ประเมินหลังการฝึกอบรม) ($\bar{X}$ = 17.38 S.D. = 1.09) และครั้งที่ 2 (ประเมินห่างจากครั้งแรก 1 สัปดาห์) ($\bar{X}$ = 18.28 S.D. = 0.70) สูงกว่าก่อน การเข้าร่วมกิจกรรมการถวายเป็นการอบรม ($\bar{X}$ = 9.12 S.D. = 1.42) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทำให้สรุปได้ว่า หลังการร่วมกิจกรรมตามคู่มือการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้านการสื่อสาร เพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม พระพุทธศาสนาและศิลปวัฒนธรรมในวัดที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว ส่งผลให้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของพระภิกษุสามเณรกลุ่มตัวอย่างมีการพัฒนาอย่างแท้จริง และสร้างความมั่นใจให้กับพระภิกษุสามเณรกลุ่มตัวอย่างให้เพิ่มขึ้น จะส่งผลให้เกิดความต่อเนื่อง ในการนำประสบการณ์จากการอบรมและฝึกปฏิบัติไปใช้ในการบรรยาย/ อธิบายเรื่องราวต่างๆ ภายในวัดที่ตนพำนักอยู่ได้

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลกับผู้อำนวยการโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษาและ คณาจารย์เอกการสอนภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำนวน 10 รูป/คน เพื่อได้นโยบายและแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ การ สัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนและนักวิชาการด้านการสอนภาษาอังกฤษ โดยเป็นหัวหน้ากลุ่ม ภาษาต่างประเทศ และอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษที่ทำการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนพระปริยัติ ธรรมแผนกสามัญศึกษา จำนวน 10 รูป/คน เพื่อทราบแนวการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อ การสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร แล้วประมวลข้อมูลจากการ สัมภาษณ์ การสนทนากลุ่มจากผู้ให้ข้อมูลในเชิงคุณภาพแล้วนำมาวิเคราะห์ สังเคราะห์เพื่อให้เห็น กระบวนการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ดังนี้

3.1 นโยบายและมาตรการในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

นโยบายและมาตรการในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) ใช้กรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล ได้แก่ The Common European Framework of Reference for Language (CEFR) เป็นกรอบความคิดหลักในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของประเทศ ทั้งในการออกแบบหลักสูตร การพัฒนาการเรียนการสอน การทดสอบ การวัดผล การพัฒนาครู รวมถึงการกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้

2) ปรับจุดเน้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนรู้โดยเน้นการสื่อสาร (Communicative Language Teaching : CLT) โดยปรับการเรียนการสอนจากการเน้นไวยากรณ์มาเป็นเน้นการสื่อสารที่เริ่มจากการฟัง ตามด้วยการพูด การอ่าน และการเขียนตามลำดับ 3) ส่งเสริมให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีมาตรฐานตามกรอบมาตรฐานหลักด้วยหลักสูตรแบบเรียนสื่อการเรียนการสอน แต่ด้วยวิธีการที่แตกต่างกันได้ ตามความพร้อมของแต่ละสถานศึกษาและความถนัดและความสนใจของผู้เรียน

4) ขยายโครงการพิเศษด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ (1) English Program (EP) (2) Mini English Program (MEP) และ (3) International Program (IP) สำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถทางวิชาการสูง

5) จัดกิจกรรมและสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมความสามารถด้านภาษาอังกฤษ เช่น (1) การเข้าค่ายภาษาอังกฤษแบบเข้ม ในช่วงปิดภาคเรียนสำหรับนักเรียนทั่วไป และค่ายนานาชาติสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถสูง (2) การเพิ่มชั่วโมงเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง ครึ่งวัน/ทั้งวัน/หรือมากกว่านั้น (3) การจัดสภาพแวดล้อม/บรรยากาศที่ส่งเสริม/กระตุ้นการฝึกทักษะการสื่อสาร

6) ยกระดับความสามารถในการจัดการเรียนการสอนของครูให้สอดคล้องกับวิธีการเรียนรู้ที่เน้นการสื่อสาร (CLT) และเป็นไปตามกรอบความคิดหลัก CEFR โดยจัดให้มีการประเมินความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษสำหรับครู (ผู้สอน) มีการฝึกอบรมครู ตลอดจนพัฒนาระบบติดตามแก้ปัญหาและช่วยเหลือครูและให้มีกลไกการเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอนที่มีการวางแผนอย่างเป็นระบบและมีความหลากหลาย เพื่อให้สามารถยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษได้จริง มีระบบการฝึกฝนและการสอบวัดระดับความสามารถออนไลน์เพื่อการพัฒนาต่อเนื่องด้วย

7) ส่งเสริมให้มีการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการช่วยพัฒนาความสามารถทางภาษาของครูและผู้เรียน ทั้งการส่งเสริมให้มีการผลิต การสรรหา e-content, Learning applications รวมถึงแบบฝึกและแบบทดสอบที่ได้มาตรฐานและมีคุณภาพสำหรับการเรียนรู้ รวมทั้งส่งเสริมให้มีการใช้ช่องทางการเรียนรู้ผ่านโลกดิจิทัล

3.2. กระบวนการการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

การพูดเป็นทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้พูดจะต้องใช้ความสามารถทางด้านภาษาหลายด้านประกอบกัน เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ โดยจะต้องถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นคำพูดเพื่อให้ผู้ฟังสามารถฟังอย่างเข้าใจ กระบวนการการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม สรุปรายละเอียดได้ดังนี้

1) จัดการเรียนการสอนให้เป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนรู้ โดยเน้นให้ผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษาในการสื่อสาร (Communicative Language Teaching : CLT) และเป็นไปตามกรอบความคิดหลัก CEFR และให้มีกลไกการเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอน ที่มีการวางแผนอย่างเป็นระบบและมีความหลากหลาย

2) พัฒนา จัดหา และจัดสรรสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาตามระดับ CEFR บริการแก่นักเรียน เพื่อเป็นเครื่องมือในการพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษที่หลากหลายและสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง

3) จัดหาอาจารย์ชาวต่างชาติซึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการสื่อสารมาเป็นอาจารย์ผู้สอนหรือผู้ช่วยสอน หรือเป็นผู้อบรมภาษาอังกฤษให้แก่ นักเรียน

4) จัดสภาพแวดล้อมและบรรยากาศที่กระตุ้นการใช้ภาษาอังกฤษทั้งในและนอกห้องเรียน และจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการพัฒนาทักษะทางด้านภาษาอังกฤษ

5) จัดอบรมหลักสูตรเข้มข้นเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษขั้นสูงให้แก่ นักเรียนตามระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษและตามความสนใจอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ

6) ให้นักเรียนฟังตัวอย่างภาษาจากเทปหรือครูผู้สอนประมาณ 2-3 ครั้งในกรณีที่ผู้สอนเป็นผู้พูดให้ฟัง จะต้องออกเสียงพูดอย่างเป็นธรรมชาติด้วยความเร็วปกติ

7) ให้นักเรียนฝึกพูดหรือออกเสียงพร้อมกันตามตัวอย่าง อาจให้ผู้เรียนฝึกพร้อมกันทั้งห้องหรือแบ่งฝึกทีละครึ่งห้องตามความเหมาะสม

8) หลังจากฝึกพร้อม ๆ กันผู้สอนสุ่มเรียกผู้เรียนให้ฝึกทีละคน ในขณะเดียวกันให้ผู้เรียนคนอื่น ๆ ที่เหลือมีส่วนช่วยผู้ที่ถูกเรียกให้ฝึกเดี่ยวได้ ถ้าผู้เรียนนั้นมีปัญหาในการฝึกครั้งนี้เพื่อให้ร่วมกิจกรรม แม้จะเป็นการฝึกทีละคนก็ตาม นอกจากนี้ผู้สอนต้องให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนแต่ละคนด้วย เพื่อให้ผู้เรียนรู้ว่าตนใช้ภาษาถูกต้องหรือไม่

3.3 การให้ความรู้การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

การพัฒนาการจัดการเรียนการสอน ควรเสริมทักษะเพิ่มเติมเพื่อการสอนที่ทันสมัย และนำต้นตอในการเรียนการสอน จัดให้มีกิจกรรม และโอกาสในการแสดงออกทางภาษาต่อนักเรียน แนวทางพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ 4 ด้าน มีดังนี้

1) ด้านทักษะการฟัง ฝึกให้นักเรียนฟังจากสื่อมัลติมีเดีย ต่าง ๆ ฝึกฟังสำเนียงเจ้าของภาษา ฝึกจับใจความสำคัญในการฟัง ให้นักเรียนฝึกฟังจากสื่อต่าง ๆ ให้สม่ำเสมอและฝึกให้นักเรียนจับความสำคัญกับคำศัพท์เพื่อสร้างเป็นประโยคสั้น ประโยคยาว และเรื่องสั้น

2) ด้านทักษะการพูด จัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการแสดงออกที่ถูกต้อง และมีการแลกเปลี่ยนบรรยากาศการเรียนการสอนให้น่าสนใจและควรรหาเทคนิคมาสอนให้ฝึกพูดคำง่าย ๆ ก่อนแล้วขยับตามลำดับ หากิจกรรมเพื่อฝึกทักษะการพูด

3) ด้านทักษะการอ่าน จัดให้มีมุมการเรียนรู้จัดหาสื่อที่เหมาะสมในการอ่าน ตามระดับความสามารถ จัดกิจกรรมให้สนุกสนาน นำเรียนรู้มากขึ้น

4) ด้านทักษะการเขียน ให้นักเรียนได้จับใจความด้านการเขียนเป็นคำศัพท์หรือประโยคสั้น และประโยคยาว สอนเทคนิคพื้นฐานใช้การเขียนให้ถูกต้องหลัก ประธาน กริยา กรรม และฝึกการเขียนเขียนบรรยายง่ายตามหัวข้อที่ได้มอบหมาย

องค์ประกอบของการพูดที่จะประสบความสำเร็จมีดังนี้

1) มีความรู้ด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้าง (grammatical competence) หมายถึงความรู้ด้านภาษา ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้างของคำ ประโยค ตลอดจนการสะกดและการออกเสียง

2) มีความรู้ด้านสังคม (sociolinguistic competence) หมายถึงการใช้คำ และโครงสร้างประโยคได้เหมาะสมตามบริบทของสังคม เช่น การขอโทษ การขอบคุณ การถามทิศทางและข้อมูลต่าง ๆ และการใช้ประโยคคำสั่ง เป็นต้น

3) มีความรู้ในการใช้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อความหมายด้านการพูด และเขียน (discourse competence) หมายถึง ความสามารถในการเชื่อมระหว่างโครงสร้างภาษา (grammatical form) กับความหมาย (meaning) ในการพูดและเขียนตามรูปแบบ และสถานการณ์ที่แตกต่างกัน

4) มีความรู้ในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (strategic competence) หมายถึงการใช้เทคนิคเพื่อให้การติดต่อสื่อสารประสบความสำเร็จ โดยเฉพาะการสื่อสารด้านการพูด เช่น การใช้ภาษาท่าทาง (body language) การขยายความโดยใช้คำศัพท์อื่นแทนคำที่ผู้พูดนึกไม่ออก เป็นต้น

3.4 กระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรในวัดอันเป็นแหล่งท่องเที่ยวเขตจังหวัดเชียงใหม่ จากการสำรวจพบว่า ความคิดเห็นของพระภิกษุสามเณรโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย 4.29 ซึ่งตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ วิทยากรมีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารการท่องเที่ยวและการพูดชัดเจน ($\bar{X} = 4.57$) รองลงมาคือ สื่อและอุปกรณ์ในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรมีความเหมาะสม ($\bar{X} = 4.44$) และ วิทยากรมีความทุ่มเทและตั้งใจในการฝึกพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร ($\bar{X} = 4.40$) ตามลำดับ ทั้งนี้ ความคิดเห็นของพระภิกษุสามเณรโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย 4.29 ซึ่งตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ในระดับมาก

3.5 ปัญหา อุปสรรค และแนวทางการส่งเสริมการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

แนวทางการส่งเสริมการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ

1. การส่งเสริมการพัฒนาทักษะ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษให้ครอบคลุม ให้ผู้เรียนสามารถใช้ได้ใช้ถูก ใช้เป็น และใช้ อย่างคล่องแคล่ว กระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากแหล่งเรียนรู้หลากหลายรอบตัว เพื่อพัฒนาสมรรถภาพด้านภาษาอังกฤษของผู้เรียน เพื่อกระตุ้นและเกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากแหล่งเรียนรู้ รอบตัว โดยการสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียน ซึ่งทำได้โดยการแสดงให้ผู้เรียนเห็นประโยชน์ ที่จะได้รับจากการเป็นผู้มีทักษะภาษาอังกฤษ และการช่วยให้ผู้เรียนแต่ละคนสามารถตั้งเป้าหมายในการเรียนที่เหมาะสมกับตนเอง และฝึกสร้างความมั่นใจหรือความกล้าในการใช้ภาษาอังกฤษ

2. สร้างความมั่นใจหรือความกล้าในการใช้ภาษาอังกฤษ โดยสร้างกิจกรรมพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษโดยการออกไป สัมภาษณ์พูดคุยกับชาวต่างประเทศ ตามสถานที่สำคัญต่างๆ ที่มีชาวต่างชาติมาท่องเที่ยว และฝึก พูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนบ่อยๆ เพื่อเป็นการสร้างความมั่นใจและความเคยชินเมื่อมีโอกาสได้ได้แสดงหรือ สื่อสารภาษาอังกฤษ

3. การพัฒนาทักษะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษผู้เรียนต้องมีความสามารถที่จะเข้าใจการสอนของครูอาจารย์และขึ้นอยู่กับสติปัญญา ความสามารถทางภาษา ความถนัด และ เจตคติของผู้เรียนด้วย โดยความถนัดทางการเรียนภาษา ปัจจัยเสริมต่อความมานะบากบั่น เกิดแรงจูงใจใฝ่เรียนรู้เจตคติที่มีต่อครูผู้สอนและภาษาอังกฤษ ความสนใจในภาษาที่ เรียน และเจตคติต่อภาษาอังกฤษโดยมองเห็นประโยชน์และความสำคัญของภาษาในอนาคต

4. ความพึงพอใจในการใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร

จากการจัดกิจกรรมอบรมถวายความรู้พระภิกษุสามเณร ซึ่งเป็นตัวแทนพระสงฆ์จำนวน 250 รูป จาก 25 วัด ซึ่งเป็นวัดเก่าแก่คู่บ้านคู่เมืองและเป็นสถานที่ท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวต่างชาติ โดยใช้คู่มือเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร เกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม มีการพัฒนาโครงการและกิจกรรมด้านการเสริมสร้างองค์ความรู้และแนวปฏิบัติเพื่อการสร้างการรับรู้ กระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร ผลการวิเคราะห์การสำรวจความพึงพอใจการใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร พบว่าความพึงพอใจของพระภิกษุสามเณรโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย 4.40 ซึ่งตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ โครงสร้างทางภาษาสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตจริง ($\bar{X}$ = 4.69) รองลงมาคือ เนื้อหาในบทเรียนส่งเสริมให้พระภิกษุสามเณรมีทักษะและความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ใช้โครงสร้างภาษาที่เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน ($\bar{X}$ = 4.50) และ ใช้ประโยคเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ความรู้ที่ได้รับสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษได้ ($\bar{X}$ = 4.49)

ตามลำดับ ทั้งนี้ ความพึงพอใจของพระภิกษุสามเณรโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย 4.40 ซึ่งตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้อยู่ในระดับมาก

สรุปได้ว่า การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรในวัดอันเป็นแหล่งท่องเที่ยวเขตจังหวัดเชียงใหม่ การวิจัยครั้งนี้ที่ได้ทำการจัดกิจกรรมฝึกอบรมพระภิกษุสามเณรในกลุ่มตัวอย่าง ตามคู่มือการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ซึ่งทำให้พระภิกษุสามเณรมีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเพิ่มมากขึ้น เป็นคู่มือที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

ข้อเสนอแนะการวิจัย (Research Suggestions)

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 ควรมีการกำหนดให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษทุกวันอย่างสม่ำเสมอ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนฝึกกระบวนการพูด การคิด การตีความ การวิเคราะห์คำถาม เข้าใจในสิ่งที่ตนกำลังสื่อสารอยู่ โดยการหมั่นฝึกฝนให้เกิดความชำนาญ สำหรับผู้เรียนที่พูดภาษาอังกฤษได้ไม่คล่องแคล่วผู้สอนอาจต้องใช้การฝึกเพิ่มเติมนอกเวลากิจกรรมก่อนการทำกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษ จะทำให้ผู้เรียนไม่เครียด สนุกกับการพัฒนาตนเอง และมีความมั่นใจในตัวเองเพิ่มขึ้น

1.2 ควรมีการกำหนดเวลาอย่างพอเพียงในการฝึกอบรม อาจเพิ่มระยะเวลาในการฝึกอบรมให้มากขึ้นเป็น 7-8 ครั้ง เพราะการสื่อสารกับเจ้าของภาษาที่มีการออกเสียงต่างกัน สำเนียงต่างกันย่อมมีปัญหาคือการเข้าใจ

1.3 การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสื่อต่างๆ ควบคู่ไปกับการเรียนการสอนแบบเนื้อหาวิชา จะเป็นการส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้ ด้วยตนเอง เนื่องจากผู้เรียนสามารถเลือกเรียนรู้ ตามความสนใจ ตามความถนัดของตนเอง

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัย

2.1 การวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนานวัตกรรมและรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับกิจกรรมและต่างๆ ในชุมชนท่องเที่ยว

2.2 ควรศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความจำเป็นและความต้องการในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับพระภิกษุสามเณร แล้วไปพัฒนาพระภิกษุสามเณรในภูมิภาคอื่น

เอกสารอ้างอิง (References)

เกษม เพ็ญภินันท์. (2550). ฮาเบอร์มาสและปริณิชนคติสาธารณะ: ภาคปฐมบท. นิตยสารวิภาษา.

2(6), 33-38.

ดวงเดือน แสงชัย. (2533). การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

วิรัช ทรัพย์ศิริ. (2560). รูปแบบการเผยแผ่พระพุทธศาสนากับชาวต่างชาติของพระสงฆ์ ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่. วารสารวารสารพุทธศาสตร์ศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

8(2), 34-43.

- สุรศักดิ์ ศิลาวรรณา. (2550). การท่องเที่ยวและการเผยแพร่พระพุทธศาสนา บทบาทของวัดในเขต กรุงเทพมหานคร กรณีศึกษาวัดบวรนิเวศวิหารและวัดเบญจมบพิตรดุสิตวนาราม. สารนิพนธ์วิทยาลัยศาสนศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สันติ เล็กสุขุม. (2538). ศิลปะภาคเหนือ: ทรัพยากรชัย-ล้านนา. กรุงเทพฯ: เมืองโบราณ.
- สุจินณา พานิชกุล. (2549). บทบาทของพระสงฆ์ต่อการท่องเที่ยว: กรณีศึกษากิจกรรมการสนทนา ระหว่างพระสงฆ์กับนักท่องเที่ยว. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการจัดการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.